

se žalobce na žalovaném, že mu přísluší nájemní právo k bytu v domě žalovaného. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jak žalobce sám uznává, nebyla s majitelem domu nájemní smlouva ujednána výslovně. Názor, že došlo k nájemní smlouvě mezi majitelem domu a žalobcem podle § 863 obč. zák. tím, že nic nenamítal proti odstěhování se Antonína H-a a proti dalšímu užívání bytu žalobcem, ač o tom věděl, a že přijímal činži žalobcem mu posílanou, jest mylný. Není nutnou podmínkou nájemní smlouvy a nájemního poměru, by nájemce osobně užíval najatého bytu a by nájem platil osobně a svými penězi. Skutečnost, že nájemník přenechává užívání bytu jiným členům rodiny nebo podnájemníkům, nemá na trvání nájemního poměru jiného vlivu, než že jest důležitým důvodem, pro který může soud udělit majiteli domu podle zákonů o ochraně nájemníků svolení k výpovědi. Z toho, že majitel domu přijímal dále činži z bytu, ač skutečný nájemník Antonín H. byt opustil a žalobce v něm zůstal bydleti, nelze usuzovati na jeho vůli, propustiti Antonína H-a z nájemní smlouvy a přijati žalobce za nájemníka. Pro předpoklad, že věděl o tom, co bylo mezi Antonínem H-em a žalobcem ujednáno a kdo vlastně činži mu posílá, není potřebných skutkových zjištění. Nemohlo býti proto jinak uznáno, než že žalobce neprokázal ujednání nájemní smlouvy a přímý nájemní poměr k majiteli domu.

Čís. 8813.

S hlediska § 251 čís. 6 ex. ř. se nevyžaduje, by náradí řemesníků bylo pro osobní výkon živnosti nezbytné a nepostrádatelné. Z exekuce proti tesaři jest vyloučena hoblovací stolice.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, R II 410/28.)

Návrhu dlužníka, by byla z exekuce vyloučena hoblovací stolice, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud míní, že hoblovací stolice není vyloučena z exekuce, ježto pro povinného jako tesaře není náradím k osobnímu výkonu živnosti tesařské nezbytným a nepostrádatelným ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř. Ale zákon nevyžaduje, by náradí řemesníků bylo pro osobní výkon živnosti nezbytné a nepostrádatelné. Účelem zákona jest zachovati dlužníkovu způsobilost k výdělku, což jest i v zájmu veřejném, a rozhoduje i podle doslovu zákona, zda řemeslník, který se živí ruční

práci, potřebuje nářadí k osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti. V dopisu zemského odborového společenstva mistrů zednických a tesařských pro Slezsko, na nějž se odvolává rekursní soud, se sice praví, že hoblovací stolice není nářadím k osobnímu výkonu tesařské živnosti nezbytným, ale na tom nesejde, jak právě uvedeno, nýbrž rozhoduje, zda ji povinný potřebuje k dalšímu osobnímu výkonu výdělečné činnosti, tedy takové činnosti, jak ji dosud vykonával. Jde tu o právní úsudek, který závisí jednak na zjištění dřívějšího způsobu výdělečné činnosti povinného, jednak na zjištění, je-li nářadí potřebí k dalšímu osobnímu výkonu této činnosti. (Srovnej výnos min. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 43 min. věstníku o důvodech změny původního doslovu § 251 čís. 6 ex. ř. novelou.) První soud zjistil, že povinný v zimě pracuje na zabavené stolici, třebaže v létě pravidelně bývá zaměstnán jako polír na stavbách. Dovolací soud souhlasí s názorem prvního soudu, že hoblovací stolice je jedním z nejdůležitějších nářadí k výkonu tesařské živnosti. Tesaři zaměstnávají se hlavně zhotovováním dřevěných stavebních konstrukcí a jejich částí (§ 4 zákona ze dne 26. prosince 1893, čís. 193 ř. z.). K jich zhotovení je zřejmě také potřebí hoblovací stolice. Nezáleží na tom, že povinný dočasně přes léto, když je zaměstnán na stavbách jako polír, stolice nepotřeboval. Právě v zimní době, kdy práce polířská na stavbách ustává, umožňuje hoblovací stolice tesaři, by prováděl práce do jeho oboru spadající doma, a nebylo by podle účelu i doslovu zákona po dobu nedostatku sezonní práce venku přípustno, by byla ochromena výdělečná činnost řemeslníka, který je odkázán v době zimní na ruční práci doma.

Čís. 8814.

Umluvily-li strany, že kupní cenu určí inventurou, kterou samy provedou, znamená to, že se takto dodatečně o kupní ceně dohodnou, a kupní cenu bylo by lze pokládati za smlouvenou jen, kdyby se tato úmluva byla při inventuře stala.

Dohoda, že bude při inventuře stanovena kupní cena podle nákupní ceny pro obchodníky, není určitým měřítkem pro stanovení kupní ceny.

Při takové úmluvě o kupní ceně nejde ani o předběžnou smlouvu o kupní smlouvě podle § 936 obč. zák.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, Rv II 26/29.)

Žaloce domáhal se na žalovaných splnění nájemní smlouvy, již mu žalovaní pronajali obchodní místnost, a nabízel zároveň splnění kupní smlouvy současně uzavřené, podle které mu žalovaní prodali zboží a obchodní zařízení za kupní cenu, která měla býti zjištěna dodatečnou inventurou. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.